

Szép magyar beszéd

A Városi Könyvtár a Magyar Kultúra Napja alkalmából január 26-án 13 órától a felnőtt könyvtár ideiglenes székelyén, a Vajda Péter u. 26. sz. alatt (Vajda Péter Gimnázium "B" épülete, volt Út-törőház) rendezi meg a Kazinczyról elnevezett "Szép magyar beszéd" versenyt Szarvas város és városkörnyék 11-12 és 13-14 éves korosztályú tanulói számára.

Kántor Zsolt

Bodzatea

*Felöltöztettek, ihlet,
Díderg a víz, ha hallja: hajnal,
halleluják, angyalhajak a szélben.
Kreol bőrdhöz tapad az ing.*

*Kint nyári zápor, oly hűs
minden magánhangzó.
Porró ajkak, érintések,
Ágakat rajzolok.*

*A tükör előtt japán birs,
blúzod alatt patakok.
A part egy arcban folytatódik,
oly zárt az erdő, csupa vívódás.*

*A gyerekek nyugodtak.
Mintha a halaknak mondanám:
"maguk ebbe ne szóljanak bele!"
tele a porzsák kismacskákkal.*

*A kisbaba hideg talpa kezemben.
Valóság-megvonás: masszázs!
Halk zene: a valóság öröme!
Kék dió koppan bukósisakon.
Autóstop álmok között.*

Finnországban jártunk

A Vajda Péter Gimnázium és Szakközépiskola 15 diákjának és két német szakos tanárjének, Tünde néniének és Éva néniének lehetősége nyílt két hétre elutazni egy csodálatos országba, Finnországba.

Az indulásra 2004. november 22-én került sor. Már hetekkel ezelőtt izgatottak voltunk. A repülőnk reggel 7-kor szállt fel a budapesti ferihegyi repülőtérrel. Másfél óra utazás után Münchenbe érkezünk, majd végre földet értünk Helsinkiben, Finnország havas fővárosában. Az első utunk a Parlamentbe vezetett, ahol kicsit fáradtan, de ámulattal hallgattuk végig az épület bemutatását. Újabb 5 órai buszozás után megérkezünk Joroinenbe, ahol a finn családok nagy szeretettel fogadtak minket. Az iskolában gyülekezve megkaptuk a következő napi programot, majd mindenki a saját finn családjával „haza” ment. Másnap mindenki fáradt volt, de azért érdeklődve figyeltük az elkövetkezendő két hét programját. Nagyon sok érdekes dolgot csináltunk. Többek között minden nap egy-két órást finn órán vettünk részt, amit nagyon élveztünk/érdekesnek találtunk. Voltunk a városban, ahol Joroinen történetéről hallottunk egy pár szót, majd köszönetképpen magyar népdalokat énekelünk. Az első héten a finn partnereinkkel mézeskalácsot és kis tortácskát, valamint glógit készítettünk. Ez egy tipikus finn ital, amit ilyenkor fogyasztanak. Mindenki nagyon élvezte a sütkérezést. Másnap karácsonyi képeslapokat csináltunk, és egy különleges módszerrel, nemezből babákat. Itt nagyon sokféle

magyon jót nevetett a saját ügyetlenségén. Az elkövetkező hétvégét a családdal töltöttük. Szinte mindenkit máshová vittek el, így a hét fő a mesélés napja volt. Ez a két nap nagyon gyorsan eltelt. A második héten nagyon sokat készültünk a Függetlenség Ünnepe-

re. Finn és magyar dalokat tanultunk a finn társainkkal együtt. Szinte ez a hét csak ezzel telt el. Közben azért jutott idő egy kis barkácsolásra is. Egy délután egy asztalos műhelyben voltunk, és mivel a projekt témája a karácsony volt, így nagyon szép gyertyatartókat ügyeskedtünk össze. Ki így, ki úgy. Ja, hogy el ne felejtsem, sportestének is a részesei voltunk. Minden magyar diák be volt osztva egy finn csapathoz játékosnak, ugyanis floorballoztunk. Ez olyan játék, mint a jégheki, csak nem jégen, hanem teremben. A finnek nagyon jól játszottak, de azért mi is megmutattuk, hogy mire képesek a magyarok. Az indulás előtti szombaton egy gyönyörű fürdőben voltunk, ahol lehetőségünk nyílt kipróbálni a szaunát és a pezsgőfürdőt, sőt a csúszdát is. Nagyon hideg volt és sokat esett a hó, de mindenki nagyon jól érezte magát. Sajnos vasárnap már az egész csapatnak a visszaútra kellett gondolnia. Pakoltuk a csomagjainkat, ami szinte több volt, mint amikor jöttünk.

Hétfőn délelőtt 9-kor indultunk Joroinenből a Helsinkire repülőre. A búcsú nagyon fájdalmas volt, mert mindenki megkedvelte a másikat. A repülőnk fél ótkor indult. A várakozás nagyon hosszú volt. Münchenben ismét két órát vártunk, majd végre startoltunk Magyarországra. Mindenki nagyon várta azt a pillanatot, amikor láthatja a családját.

En úgy éreztem, hogy nem volt olyan tanuló, aki ne érezte volna jól magát. Már nagyon várjuk, hogy február 18-án ismét láthassuk a finn barátainkat. Köszönjük az iskolának ezt a csodálatos lehetőséget.

Bencsik Dóra 10. B osztályos tanuló

alkotás született, mindenkinek a saját fantáziájára volt bízva. A következő délután finn néptáncot tanultunk. Mindenkinek finn párja volt, így nagyon érdekes volt az egész. Egy nagyon dinamikus és türelmes fiatalember tanított bennünket, aki persze finnül mondta, hogy éppen mit és hogy kell csinálni. Igaz, a végére már mi magyarok, fáradtak voltunk, de próbáltuk leplezni. Mindenki

Napló Izraelből – 14. rész

Egy volt szarvasi gimnazista az Izrael területén, parányi településeken élő palesztinok életét tanulmányozza. Éléményeiről levelreiben és naplójában számol be. A 13. részből megtudtuk, hogy a szerző turistáskodott, de közben mélyreható tapasztalatokat szerzett az izraeli belpolitikáról.

Vasárnap, október 10, 2004

Csoportvezető lettem

Megkaptam az első komoly csoportom, amelyet Ein-Hodba kellett vinnem. A szerdai naphoz ezenkívül hozzátartozik, hogy esett az eső (itt tartozkodom őta az első), így a kedves egyetemem jutott eszembe, amikor a kellemetlen prezentálás előtt kénytelen voltam esőben bevonulni az iskolába, így még rosszabbá tette az amúgy is rossz napot. No mindegy. A helyzet most egy kicsit más volt, és elhessegettem az iskola gondolatát.

A csoport borzalmas volt. Írországból érkeztek a fiatalok, és én sajnos nem tudtam értékelni a humorvilágukat. A nap folyamán a legviccesebb srác végig a belfasti kiejtést utánozta, amin a csoport nagy része jót mulatott. Én kb. tíz perc után meguntam, igazán nem tehetek róla. Mindegy, arra az időre, amíg én beszéltem, elhallgattak, a többi meg nem érdekelt, úgy mulatnak, ahogy akarnak. Szombat esti folytatás az ír csoporttal, csörög a telefon, Orva az. (Palesztin srác, jelenleg csoportvezetői feladatkörben).

- Hello, szia, hogy vagy, mit szólnál, ha csinálnánk egy bulit ma este az ireknek?
- Oké, benne vagyok.
- A házatokban.
- Felejtésd el!

Nem tudom, mi történt velem, de én ezeket nem engedem be a házba. Nem tettek semmi rosszat, de egyszerűen irritálnak! Ha valahol máshol van a buli, megyek velük (csak találok köztük normálisat, vagy lelépek idő előtti), de itt nem buliznak.

Jeruzsálem szindróma

Úgy döntötünk, hogy egy horvát filmet nézünk meg. Azt hittem, valami kellemes vigjáték lesz, és egy kicsit kapcsolódok,

elfelejttem a konfliktust meg minden komoly dolgot. Nem jött be. Amit eredetileg meg akartunk nézni, azt a címet kaptam, hogy "Itt". Megváltoztatták a programot, és egy másikat vetítettek. Az igaz, hogy ez is horvát volt, de az arab-izraeli konfliktusról szólt. Ennyit a kikapcsolódásról. A film nagyon rossz volt, mégis sokat tanultam belőle. A rendező egy színész (ebbső adódóan szerintem nem tud rendezni), akinek a barátja meghalt egy öngyilkos merénylet miatt. A srác elhatározta, hogy csinál egy dokumentum-filmszerű dolgot, amiben megpróbálja megkeresni, miért kellett meghalnia a barátjának, mi az oka az öngyilkos merényletnek. Az ötlet jó, de szerintem nem sikerült megvalósítania. Nem találta meg a választ, elveszett a kérdésben, így számomra még vége sem volt a filmnek. Ami miatt tanulságos volt: ez a srác kereste a választ az öngyilkos-merényletekre, és szerintem mégis elveszett a kérdésben. És aki nem is keresi?

Egy hasznos nap

A csütörtöki napra egy gyors názareti látogatás volt betervezve. Az irodában elszállt az egyik monitor és Názareten talált a főnök egy használtat, ingyen. A főnök helyett ezután Olát írok, csak jobban hangzik. Nem tudom irtam-e már róla, mindenesetre egy rövid bemutatás: 24 éves lány, aki az egyetemen tanársegéd, és emellett segít a szervezetenek. Elég nagy fordulatszámon működik, soha sem tudja éppen hol tart, de bírom a csajt. Reggel elaludt, így egyórás késéssel indultunk. A monitor egy régi osztálytársánál volt, úgy gondoltam, csak beugrunk, aztán már jövőnk is vissza. Hiszen dolgozni kell. Az ismerkedés az osztálytársnál a

következőképpen kezdődött. Előzmények: bármikor, ha arabok közé megyek, mindenki shalommal köszönt, tehát mindenki gondolkodás nélkül zsidónak néz. Ez valamennyire természetesen mondható, hiszen aki nem arab ebben az országban, az zsidó, így mindenki szemében zsidó maradok. Ez néha előny, de az ellenkezője gyakrabban fordul elő. Ebben a konkrét esetben elég kellemetlen szituációba kerültem. Nem ismerem a srác múltját és lelkiállását, de az eddigi leg-erősebb kritikát kaptam (illetve nem is én). Miután köszöntötte Olát, rám nézett, és a következő mondat hagyta el a száját: "And what the fuck are you doing here?" (Finoman fordítva: Hát te mi a fenét keresel itt?) A kérdés egyáltalán nem volt vicces, így köpni-nyelni nem tudtam. Egyáltalán nem számítottam egy ilyen jellegű támadásra, jóhiszeműen léptem be a lakásba, nem gondoltam, hogy bármi kellemetlenség érhet. Mielőtt összeszedtem volna a gondolataimat és válaszolni tudtam volna, Ola már meg is magyarázta, hogy nem vagyok zsidó, önkéntes vagyok és elmagyarázta mit csinálok. Ezután a srác ötperces bocsánatkérésbe kezdett, de már mindegy volt számomra. Elgondolkodtatott az eset.

A vendégiség kb. egyórára nyílt, a sráctól elbúcsúztunk (az incidenstől eltérően ezután rendez volt), de nem mentünk még vissza Haifába. Ola apjának van egy vendéglője a Mária-templom mögött, így főleg a zarándokokat látják vendégül, akik a templomot jönnek meglátogatni. Hivatásos voltam egy ebédre Názareten, a Mária-templomtól 25 méterre. Az étterem hatalmas, 2-300 ember lazán elfér benne, a gyönyörű török stílusú az épület.

Az ebéd egy kicsit érdekesre sikerült számomra. Az egész családod megismertem. A papa természetesen, hogy ott volt. A mama bankban dolgozik, de a bank kb. 500 méterre van az étteremtől, így ő is eljött, hogy megnézze a magyar önkéntest. A bátyus sem maradt ki a sorból, ő egy közeli szállóban dolgozik, de ezen a napon a nagy forgalomra való tekintettel besegített a papának. (Még egy nővere van Olának, de vele már régebben találkoztam.)

Szóval megérkezünk az étterembe, bemutatkozás a családnak, majd odavezettek az asztalunkhoz. Aránylag félreeseő helyen, két főre terítve. Kicsit zavarban éreztem magam. A zavarom másik oka az lehetett, hogy az apukája úgy mutatkozott be, hogy: Hi, I am the father of this pretty girl! (Ennek a csinos lánynak vagyok az édesapja.) Kedves bemutatkozás, de számomra kicsit félreérthető. Az ebéd nagyon jó volt. A szokásos arab menü, elég jó, úgyhogy sokat ettem. Ola a kaja

felénél megjegyezte, hogy lesz még lasagne is, tartalékoljak egy kis helyet annak is. Úgy gondoltam, az olaszt kihagyom, telettem magam az arab kajával (na jó, egy kis helyet hagytam a lasagneknak).

Meghozták. Nem lehetett visszautasítani, meg egyébként is finom volt, így keresztáram szlogenjével – erővel is, ha jól esik – megegytem mindet. A lasagne végén a győzelem jóleső érzésével dőltem hátra, mindent meg tudtam enni. Ezután akadt egy kis probléma. Meghozták a főfogást! Tradicionális arab étel, durván laktató. Egy piteszerű alap, rajta kb. két csirkecomb, erősen fűszerezve. Ha éhes vagyok, akkor is jóllakok tőle. Nem tudom, hogy csináltam, de a háromnegyedét megegytem. Megmozdulni nem bírtam, de legalább büszke voltam magamra. A kávé után már megkönnyebbülve ittam, és örültem, hogy túléltem ezt az ebédet. Az utolsó apróbb bökkenő a desszert volt, de ekkor már mindegy volt nekem. A süti szintén félért egy fél fogással, mert nagy darab sajttal töltött, sziruppal átitott valami volt. Mindet megegytem. Úgy éreztem, a teljesítményem (evőképességem) határát elértem. Soha nem ettem még ennyit, de nem is szeretném megismételni.

Az ebédet kb. du. kettőkor fejeztük be, és másnap délutánig semmit nem ettem. Képtelen voltam rá. Azt hiszem, legközelebb megkérdezem, hány fogásra számíthatok. Az évészet után még egy rövid körút Názareten (megnéztük Ola szüleinek a házat), majd vissza Haifába. Intermezzo: ebéd után a búcsúzkodás közben öt percre leragadtunk egy francia csoportnál: Anyuka, fiútestvér, Ola, magyar vendégmunkás. Az anyuka beszélgetett velük, mivel ő tud jól franciául. A csoport nem ismerte a családi viszonyokat, így megkérdezték, hogy Ola és én testvérek vagyunk-e. Általános

vidámság uralkodott el négyünkön, rögtön szóbajöttek a brazil szappanoperák, nem ismert testvérek és más kedves történetek. Mindenesetre vicces volt a helyzet.

(Comments: Batka, Batka, az a fránya Freud... vagy csak én képzelföldöm? Jó, befejeztem, de nem tudtam kihagyni.)

Péntek

A pénteket szintén Olával töltöttem, munka, utána pedig ismét túra Ein-Hodba. A két francia lány jött meglátogatni a falut, akikkel Ramallahban ismerkedtem össze. Ezután megnéztük a haifai egyetemről most kaptam meg az orvosi Nobel-díjat, és teljesen véletlenül magyar származású).

Este az egyik magyar filmet vetítették a moziban, amit én mindenáron meg akartam nézni. Az egyik litván lányban társra találtam, azt mondta őt is érdekli. Olának is szóltam, de ő azt válaszolta, nem biztos. Ehhez képest a litván csak lemondta, Ola pedig jött. Szóval kettesben mentünk moziba. A főnökkkel. A film nem volt valami nagy durranás, illetve nem nekem való volt. Dealer. A rendező külön hangsúlyt fektetett arra, hogy minél lassabb legyen a film. Kevés szöveg, kevés cselekmény, majdnem két és fél órára készült. A hangulatot át lehet venni, de max. félóra élvezhető belőle. Mindenesetre végigültek.

Kávé

Szombaton semmi különös nem történt. Ami mégis figyelemre méltó, az a próbálkozásom egy paprikás-csirkeszerű étel elkészítésére!!! Ez a főzési tudományom ismeretében elég lehetetlen dolognak tűnik. Az eredmény: nekem ízlett, a többi meg nem számít. Szerénykedés nélkül azt mondanám, hogy első próbálkozásnak nem rossz! A másik figyelemreméltó dolog, hogy kávéval csináltam magamnak!

B. I.

A szöveget gondozta: - F -